

	Iktatószám	<h1>Budapestre vonatkozó ujságcikkek</h1>			Osztályozás
					T. szám
	Szerző	.....			Hely
	Cím —(A 319-es.)	.....			Idő "1912"
	Forrás: Budapesti Hírlap	.....			Személy
	Bp. (Hely)	1912 XI/10 (Idő)	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.	Helyszám

▶ — (A 319-es.) Szaladt a barna bordájú villamos Kőbánya felé. Előbb egy gyöngye félóráskáig pihent az áram, minden megállónál ostromra kész tömeg leste a kocsit, az elsőt, a mely teljes sebességgel rohant a libasorban utána cammogó kocsi tábor élén. Az emberek, a kik elunták a hosszas várakozást, szenvedelmes energiával rohanták meg minden megállónál a kocsit, pedig a lépcső fölött ott lógott a gunyos mosolygású tábla: *Megtelt. Megtelt, az igaz, ám egy-egy fürgébb és vékonyabb utas mégis belefurta magát a perron rabjai közé, a kik közül többnek az arca már enyhén elkékült a fuldoklástól. A szegény jegyosztó, a türelemember, végre is megszokta a dolgot, és a mikor a huszadik utas is fölszállt oda, a hol az osztó igazság és a parancs szerint legföljebb csak hét embernek van helye — talpára állott a kalauz és lecsöngette a villámot. A kocsi kerekéi nyikorogva haraptak bele a sinbe, és a kocsi, tele utassal, megállott a Kőbányai-uton. A panoráma szép volt. Jobbról és balról gyönyörű káposzta és vörösrépa táblák, fölül türethetően kék ég és egy kevés, bágyadt napsugár. Rendőr azonban egy csöppecska sem, sehol. A kalauz érezte, hogy az elhagyott vidéken a jog és a hatalom értéktelen semmi, elővette tehát a jobbik esztét, a szebbik szavát és kérésre fogta a dolgot.*

— Kérem, uram — mondotta az ujonjöttnék, a ki háromnegyedrész amugy is kint lógott a kocsiból — sziveskedjék leszállani. Azért is, mert rengeteg sokan vagyunk. De főképp azért, mert határozott parancs, hogy a följárót elállani nem szabad. Tessék elolvasni, ott a figyelmeztetés.

Az utas fölnezt, de némi rosszakarattal azon a kis táblán akadt meg a szeme, a mely a perronok sztratégiai beosztására figyelmeztet: a kocsi vezetőnél őt, a kalauz oldalán hét utas állhat. Azután rásiklott a pillantása a másik táblára: a pénzt, megolvassa, a marokban kell tartani. Volt másik tábla is, a mely kivált a szivaros népnek szól s a mely már olvasva is kellemetlen kavargást okoz a gyomorban. De volt negyedik tábla is, a mely a fel- és legrálokát intí, hogy csak saját számlájukra és veszedelmükre törhetik ki a nyakukat, azután volt ötödik fölírás is, a mely az imbolygó kocsiajtóhoz való támaszkodás borzalmaid idézi a könnyelműek szeme elé . . . Végül azonban meg kellett látnia a kellemetlen embernek a villamos hatodik parancsolatát is, a mely szép, új, zománcoz plaketre írva csillogott le a magasságból: *A perronnak a följárónál lévő, szögekkel elkerített részén állani, hatóságilag tilos.* Ez már világos beszéd, ez ellen nincs apelláta. Muszáj leszállani, annál inkább is, mert az utasok kedve már elborult, és egy kis lincsnak a viharfelhői tornyosultak. Az utas mégis tipeg és topog, hátha támad valami mentő gondolata . . . és ekkor egyszerre — kacagni kezd. Kacag és kacag és kacag és közben egyre a perron padlóját nézi. A tömeg, a kalauz — hipnotizálva — szintén odanéznek. És szintén kacagni kezdenek. A perronról hiányzanak a hatósági — szögek. A villamos a közutíé volt, A 319-es.